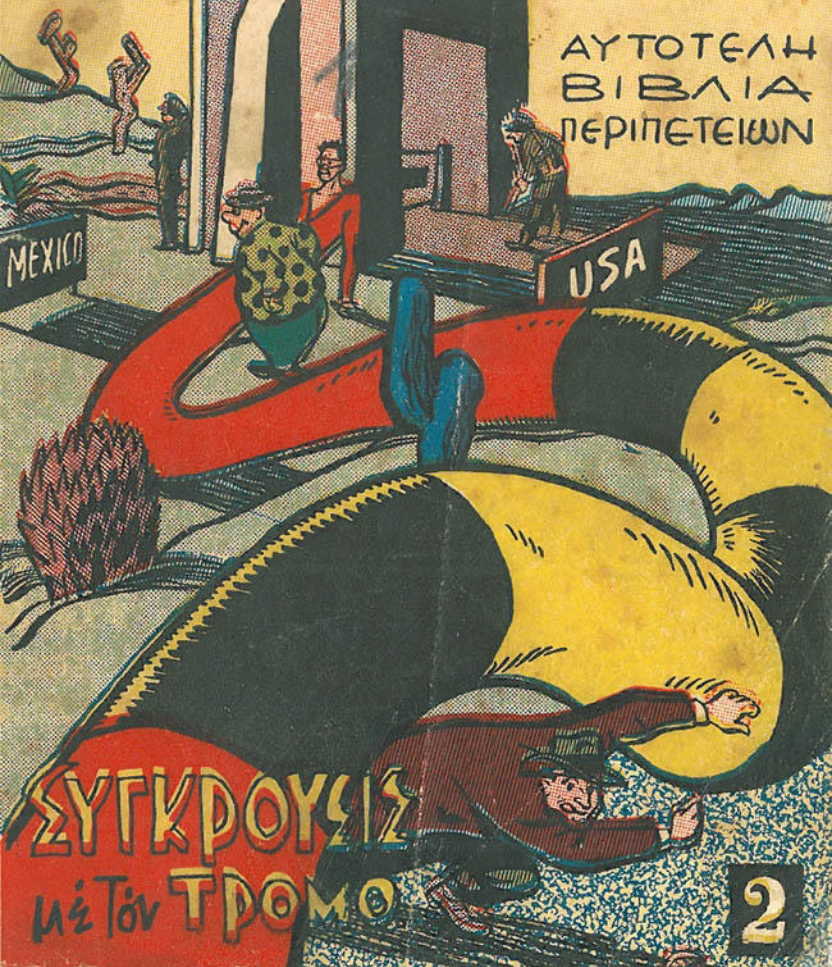

ΛΑΣΤΙΚΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ
ΒΙΒΛΙΑ
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ
ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΜΟ

2

ΛΕΣΛΥ ΧΑΝΣΟΝ

ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΜΟ

(Αὐτοτελής περιπέτεια με τὸν «ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟ»)

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΓΙΑΝ. ΒΗΛΑΡΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΤΥΦΩΝ»

ΓΡ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ Ἰάσονος 41
ΑΘΗΝΑΙ

Ο ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟΣ: είναι ο πράκτωρ του ΕΦ - ΜΠΙ - Α'Ι' Λάρρυ Στόν με τις καταπληκτικές ιδιότητες, φανατικός διώκτης του εγκλήματος και τιμωρός.

Ρισκοκίνδυνος και άποφασιστικός. Σ' αυτή την περιπέτεια που εξελίσσεται στο Μεξικό, δυναμικός όσο ποτέ, μονομαχεί με τον κίνδυνο στήθος με στήθος...

ΑΛΛΑΝ ΓΚΟΡΝΤΟΝ ΠΥΜ: Άρχηγος του Γραφείου 6 του ΕΦ - ΜΠΙ - Α'Ι'. Συνετός και ψημένος άστυνομικός, αναλαμβάνει πάντα τις πιο επικίνδυνες και πολύπλοκες ύποθεσεις που πέφτουν στην δικαιοδοσία του ΕΦ - ΜΠΙ - Α'Ι' και σχεδόν πάντα προτιμάει να τις αναθέσει στον Λαστιχάνθρωπο. "Έτσι και τώρα τον στέλνει να κληγήσει τον Τρόμο στο Μεξικό...

ΤΡΙΝΚΥ: Ο παχουλός βοηθός του Λαστιχάνθρωπου. Βοηθός πολύτιμος και άποφασιστικός, βρίσκεται πάντα στο πλευρό του στις πιο επικίνδυνες στιγμές. "Έτσι και τώρα τον ακολουθεί για «κυνήγι» στο Μεξικό.

ΜΑΟΥΣ ΤΟΛΕΔΟ: Ο μεγάλος εγκληματίας, που τρομοκρατεί όλες τις Πολιτείες της Άμερικής. Πονηρός και επικίνδυνος, όσο λίγοι στο είδος του. Μά σ' αυτή την περιπέτεια μπαίνει στα... οικόπεδα του ΕΦ - ΜΠΙ - Α'Ι' και ο Λαστιχάνθρωπος τον αναλαμβάνει...

ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ ΚΑΡΝΤΟΛΑ: Της Μεξικανικής Άστυνομίας. Κνηγός του Τολέδο και άκούσιος βοηθός του Λαστιχάνθρωπου.

ΑΡΤΟΥΡΟ ΜΕΝΕΖ ή ΣΤΗΒ ΑΛΛΥΣΟΝ: Πράκτωρ του ΕΦ - ΜΠΙ - Α'Ι' στο Μέξικο Σίτυ μεταμφιεσμένος σε μπακάλη, βοηθάει και διευκολύνει το Γραφείο 6 κάθε φορά που αυτό έχει δουλειά στο Μεξικό.

ΣΤΗΒ και ΤΖΟ: Δυο «γορίλλες» του Τολέδο που έρχονται στο Μεξικό να μοιράσουν μαζί του τα κέρδη της τελευταίας τους επιχειρήσεως...

ΟΠΟΥ ΟΙ ΙΣΚΙΟΙ ΣΠΕΡΝΟΥΝ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ...

Η ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ Τζιούν Μάκ Ρόυ ώρμησε αλαφιασμένη προς τὸ κρεβατάκι τοῦ μικροῦ Στίκ Μάντου καὶ τὸ σκέπασε μὲ τὸ κορμί της καθὼς ἀπ' τὸ παράθυρο χύθηκε στὸ δωμάτιο ἐκεῖνος ὁ μαῦρος ἴσκιος κι' ἕνα περιστροφὸ ἀστράψε στὸ ἀντιφέγγισμα ποὺ ἔρριχναν μέσα στὸ δωμάτιο οἱ ρεκλάμες τῆς 45ης ὁδοῦ...

— "Ἄν φωνάξης χάθηκες... ἀκούστηκε ἡ βραχνὴ φωνὴ τῆς σκιάς... ἐνῶ ταυτοχρόνως δυὸ ἄλλοι ἴσκιοι μὲ κατεβασμένα καπέλλα πηδήσανε στὸ δωμάτιο.

Ἡ παιδαγωγὸς ἄρπαξε τὸν μικρὸ καὶ τὸν ἔσφιξε ἀποφασιστικὰ στὴν ἀγκαλιά της... Ὁ πρῶτος ἴσκιος πλησίασε καὶ τὴν χούφτωσε ἀπ' τὸ λαιμό... Τὰ δάχτυλά του σὰν δαγκάνες ἀτσαλένιες τὴν παραλύσανε καὶ τὸ μικρὸ γλύστρησε στὰ χέρια τῶν ἄλλων δύο...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἡ Τζιούν συνῆλθε καὶ μιὰ κραυγὴ ποὺ χύθηκε ἀπ' τὰ βᾶθη τῶν πνευμόνων της, δὲν πρόφτασε νὰ γίνῃ ὀλάκερος ἦχος καθὼς τὸ πιστόλι τοῦ πρώτου ἴσκιου ἔφτυσε πνιχτὰ μέσα ἀπὸ τὸν ἀποσιωπητῆρα του δυὸ φορὲς πάνω στὸν ἀριστερὸ κρόταφό της... Ἔνας σθυσμένος ρόγγος βγῆκε μόνο στὴ θέσι ἐκείνης τῆς κραυγῆς καὶ ἡ φτωχὴ γυναίκα κύλησε σὰν ἄδειο σακκὶ στὸ πάτωμα...

— Γιατὶ τῶκανες αὐτό, Τολέδο; μουρμούρισε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἴσκιους... Γιατὶ... τώρα τὸ ΕΦ-ΜΠΙ-Α·Ι· δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ σὲ χλωρὸ κλαρί...

— Πᾶψε, ἠλίθιε, μούγγρισε ὁ πρῶτος ἴσκιος... θάθελες νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ μᾶς πιάσουν σὰν ποντίκια στὸ 63ο πάτωμα τοῦ «Στάρ - Μπιλντίγκ»; Ἄντὶ νὰ κάνῃς τὸν ἔξυπνο κράτα καλὰ τὸν μικρὸ καὶ βάλτου τὸ λευκοπλάστ

στό στόμα... και τὰ μάτια σας τέσσερα. 'Αξίζει ολόκληρη περιουσία.

'Ο μικρός κυττούσε σαν χαμένος τους τρεις ίσκιους... 'Ο τρόμος τόν είχε βουθάνει για καλά και τόν είχε παραλύσει. 'Ο γκάγκοτερ έβγαλε απ' την τσέπη του ένα ρολό λευκοπλάστ, έκοψε ένα πλατύ κομμάτι και τὸ κόλλησε στό στόμα τού παιδιού, πού τὸ κράταγε ὁ σύντροφός του στην άγκαλιά του.

'Ο ίσκιος, πού ὁ άλλος ἀποκάλεσε Τολέδο, προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα τού δωματίου, τὴν άνοιξε άπαλά και έρριξε μιὰ ματιά έξω και τὴν ξανάκλεισε...

— 'Ησυχία, παιδιά... μπορούμε νά τού δίνουμε... Σέ μιῆ ώρα ὁ Μίστερ Μάντσι, Βασιλεὺς τῶν 'Ανεμιστήρων, πρέπει νά άρχίση νά μετράη έκατὸ χιλιάδες δολλάρια άν θέλῃ νά ξαναδῆ τὸν κανακάρη του...

Και οἱ τρεῖς ίσκιοι χύθηκαν στό παράθυρο με τὸ παιδί άγκαλιά... ένῶ μιὰ πράσινη ρεκλάμα έρριχνε κατά διαστήματα απ' τὸν άπέναντι οὐρανοξύστη άνατριχιαστικές άνταύγειες άπάνω στό νεκρὸ κι' άσάλευτο μ, ὀρθά-νοιχτα μάτια πρόσωπο τῆς Τζιούν Μάκ Ρόου...

ΟΠΟΥ ΕΝΑ ΑΤΟΥ ΚΟΣΤΙΖΕΙ ΜΙΑ ΑΔΕΙΑ...

Η ΠΟΡΤΑ τού γραφείου ὁ κόντεψε νά γκρεμίση καθὼς ὁ Γενικός 'Αρχηγός τού ΕΦ-ΜΠΙ-Α·Ι· μπήκε άγριεμένος. 'Η δακτυλογράφος σηκώθηκε άναστατωμένη και ένα σωρὸ χειρόγραφα χυθήκανε παιχνιδίζοντας τρελλά στό πάτωμα...

— Εἶναι μέσα ὁ Πύμ; ρώτησε και χωρίς νά περιμένῃ άπάντησι συνέχισε τὸν δρόμο του άνεμίζοντας στό χέρι ένα δακτυλογραφημένο κείμενο και άνοιξε τὴν πόρτα τού ιδιαίτερου γραφείου τού Πύμ...

'Ο Πύμ τινάχθηκε ξαφνιασμένος και κύτταξε άπορημένος τὸν Λιού Στάρετ, Γενικὸ 'Αρχηγὸ τῶν Γραφείων Διώξεως τού ΕΦ-ΜΠΙ-Α·Ι·, σηκώθηκε με σεβασμὸ απ'

Η «ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΤΡΟΜΟ»

Είναι τὸ δεύτερο βιβλίον μιᾶς σειρᾶς αὐτοτελῶν περιπετειῶν μέ κεντρικὸ ἥρωα τὸν «Λαστιχάνθρωπο» ποῦ δημοσιεύονται σέ ἐβδομαδιαῖα βιβλία καὶ κυκλοφοροῦν κάθε Σάββατο.

Ὁ ἐκδότης τῆς σειρᾶς τῶν βιβλίων αὐτῶν πιστεύει πῶς ἔτσι προσφέρει κάτι ποῦ ἔλειπε ἀπ' τὴν αστυνομικὴ μας φιλολογία καὶ ἐλπίζει πῶς οἱ ἀναγνώσται των θὰ τὰ περιβάλλουν μέ τὴν ἀγάπῃ καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τους.

τὴν πολυθρόνα του καὶ περιμένοντας τὸν... κεραυνό.

— Αἰσχος! βρυχήθηκε ὁ Στάρετ... Αἰσχος! Κι' ἄλλη ἀπαγωγή τοῦ Τολέδο... μέσα στοῦ Μανχάταν... καὶ ἐμεῖς λύνουμε σταυρόλεξα... Ἀπαγωγή καὶ φόνος, παρακαλῶ... Καὶ τὰ Γραφεῖα Διώξεως ἀδυνατοῦν νὰ βάλουν στοῦ χέρι αὐτὸν τὸν παληάνθρωπο... Κι' ὄλο τὸ βάρος τὸ ρίχνουν ἀπάνω μου... Νὰ ἢ πρόσκλησις τοῦ Εἰδικοῦ Ἀρχηγοῦ, ποῦ ζητάει νὰ ἀναφέρω γιατί δὲν τὸν πιάσαμε αὐτὸν τὸν ἀχρεῖο ἀκόμα...

Ἔπεσε βαρὺς σὲ μιὰ πολυθρόνα... Τὸ πρόσωπό του ἦταν σὰν παντζάρι κόκκινο. Ὁ Πύμ φοβήθηκε πῶς θὰ πάθῃ ἀποπληξία... Γρήγορα ἔτρεξε στοῦ γυάλινο φυγεῖο, πάτησε τὸ κουμπί, ἔβγαλε ἕνα χάρτινο ποτήρι, τὸ γέμισε νερὸ καὶ τὸ πρόσφερε στοῦ Ἀρχηγό του. Ὁ Στάρετ τὸ πῆρε καὶ τὸ ρούφηξε μονοκοπανιά... Ἀνέπνευσε βαθειά...

— Ἡ τὴν ἀναφορὰ θὰ τοῦ στείλω, Πύμ, εἶπε ἢ τίς παραιτήσεις μας... Δὲν μπορεῖ ἕνα παληόμουτρο νὰ μᾶς ξεφτελίζει... 33 πράκτορες μέχρι σήμερα ἀπέτυχαν νὰ τὸν βάλουν στοῦ χέρι... γιατί λέει εἶναι μοναδικὸς στις μεταμφιέσεις... καὶ γιατί ποτέ του δὲν ἀφήνει ἀποτυπώματα... Ὅλες οἱ φωτογραφίες του ποῦ ἔχουμε τὸν δείχνουν καὶ διαφορετικὸ, ὁ διάβολος νὰ τὸν πᾶ-

ρη... Πρέπει όπωσδήποτε να τον πιάσουμε... Είναι ζήτημα τιμής και γοήτρου για μας...

‘Ο Πύμ τον κύτταξε σκεπτικός...

— Κάτι θα γίνει, μίστερ, είπε... κάτι... "Έχουμε άκόμα ένα άτομο... Μά είναι μακρυά... τώρα... με άδεια... τέσσερα χρόνια είχε να πάρη άδεια... και μόλις έδω και τρεις μέρες πήρανε μια μηνιαία αυτός και ό βοηθός του.

‘Ο Στάρετ χτύπησε με την παλάμη τó κούτελό του.

— Σατανά, Πύμ! είπε, δίκηο έχεις. Πώς δέν τó σκέφτηκα... ‘Ο... ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟΣ! Μόνο αυτός θα μάς βγάλη άσπροπρόσωπους... Γρήγορα να τον καλέσης...

‘Ο Πύμ με βαρύ βήμα διευθύνθηκε στο γραφείο του και πάτησε τó κουμπι τού αυτόματου έσωτερικού τηλεφώνου του...

— ‘Αλλό, ‘Αρχηγέ, άκούστηκε μια φωνή...

— Τόν Τσέσου Μίλς. Να ρθή γρήγορα στο γραφείο μου...

ΕΝΤΟΛΕΣ ΓΙΑ ΕΝΑ ΓΑΜΠΡΟ

Η ΔΙΑΤΑΓΗ που πήρε ό πράκτωρ Τσέσου Μίλς ήταν να πάρη τó ειδικό έλικόπτερο τού ‘Αρχηγού και να πετάξη άμέσως στο ‘Αρκάνσας να βρής την φάρμα E-Z-R και να δώση μια έντολή στον Λαστιχάνθρωπο που άναπαυόταν εκεί. Την έντολή να κυνηγήση τόν Μάους Τολέδο... παντού και... χωρίς τόν Τολέδο να μη γυρίση...

Τό έλικόπτερο προσγειώθηκε άπαλά πάνω σ’ ένα καταπράσινο λόφο άπέναντι από την φάρμα E-Z-R, ό Τσέσου Μίλς φρενάρισε και πετάχτηκε έξω και έτρεξε στην πλαγιά... Ήταν μια όμορφη χρυσή μέρα ζεστή και μυρωδάτη... Φτάνοντας στην πόρτα ό Τσέσου χτύπησε τó κατακόκκινο καμπανάκι, που κουδούνισε χαρούμενα

για νά ἐξελιχθῆ σέ λίγο τὸ κουδούνισμά του σέ ἓνα κρυστάλλινο ἀνθρώπινο γέλιο...

Ὁ Τσέσου τὸ κύτταξε παραξενεμένος καὶ ἀνατρίχιασε λίγο...

— Διάβολε, μουρμούρισε, τί τρελλόραντσο εἶναι αὐτό; Καὶ τὸ γέλιο τῆς καμπανούλας ἔγινε φωνή...

— Γειά σου, Τσέσου... Τί τρέχει πάλι; Ὁ Πύμ δὲν ἐνοεῖ νά καταλάβῃ ὅτι ἔχω ἄδεια;...

Τὸ καμπανάκι μεταμορφώθηκε σιγὰ - σιγὰ σέ μιὰ πελώρια κατακόκκινη σιαγόνα καὶ ἐνῶ ὁ σκληροτράχηλος πράκτωρ ἔκανε πίσω ἔκπληκτος ἄρχισε νά παίρνῃ καθαρά ἀνθρώπινη μορφή γιὰ νά γίνῃ ὁ δημοφιλῆς ἥρωας... πὺ ὀλη ἢ Ἀμερικὴ θαύμαζε.

— Ὁ Λαστιχάνθρωπος! εἶπε ὁ Μίλς.

— Τί εἶναι, Μίλς; τὸν ἔκοψε ὁ Λάρρου... Τί τρέχει πάλι; Τί θέλει ἐκείνη ἢ πεθερά μου ὁ Πύμ;...

Ὁ Μίλς ἀκούμπησε ἀποκαωμένος στὴν μάντρα καὶ χώνοντας τὸ χέρι στὴν πίσω τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ του ἔβγαλε τὸ μήνυμα τοῦ Πύμ καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Λαστιχάνθρωπο... Ἐκεῖνος τὸ πῆρε, τὸ ἀνοίξε βιαστικὰ καὶ τὰ μάτια του ἀστράψαν πίσω ἀπὸ τίς μαγνητικὲς διόπτρες του, καθὼς προχωροῦσε στὸ διάβασμα.

Τελειώνοντας πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοή καὶ εἶπε:

— Ὅκέϋ, Μίλς... Πάμε...

Σέ λίγο οἱ δυὸ ἄντρες πηδοῦσαν στὸ ἐλικόπτερο πού ἀπογειώθηκε κατακόρυφα γιὰ νά κατευθυνθῆ ἀμέσως πρὸς τὰ ἀνατολικά...

Ὁ Λαστιχάνθρωπος ἔβγαλε τὰ τσιγάρα του κι' ἀνάψε ἓνα καὶ κύτταξε μακρὰ τὸν κατακόκκινο ἥλιο πού ἔσβυνε πίσω ἀπ' τίς μενεξεδένιες βουνοκορφές τῆς Μοντάνα. Τράθηξε μιὰ βαθειὰ ρουφηξιὰ καὶ γύρισε στὸν Μίλς:

— Τί ἄλλο σοῦ δώσαμε γιὰ μένα; εἶπε.

— Ἐνα μάτσο φωτογραφίες καὶ τὴν τελευταία πληροφορία πού μᾶς στείλανε οἱ πράκτορες τῶν συνόρων :

‘Ο Τολέδο φαίνεται ότι πήγε στο Μεξικό.

Ταυτοχρόνως έβγαλε τὸ χέρι του στὸ κιβώτιο πὸν βρισκότανε μπροστά του καὶ τράβηξε ἕναν δερμάτινο μικρὸ χαρτοφύλακα, καὶ τὸν ἔδωσε στὸν Λαστιχάνθρωπο.

Αὐτὸς τὸν ἀνοίξε, ἔβγαλε ἕνα μάτσο φωτογραφίες καὶ τοὺς ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιά... Μετὰ τὶς ξανάβαλε στὸν χαρτοφύλακα... Τράβηξε τὸ φερμουάρ προσεχτικὰ καὶ γύρισε στὸν Μίλς:

— Πᾶμε στὸ Γκρέϊς Χίλς... Ἐκεῖ εἶναι ὁ Τρίνκυ... Πᾶμε νὰ τὸν πάρουμε... τὸν χρειάζομαι...

‘Ο Μίλς χωρὶς νὰ μιλήσῃ ἔστριψε τὸ τιμόνι δεξιὰ καὶ τὸ ἑλικόπτερο βούτηξε στὰ σύννεφα.

Ο ΤΡΙΝΚΥ ΜΠΛΕΚΕΙ ΤΗΝ ΤΣΑΠΑ ΤΟΥ

○ ΤΣΑΠΑ τοῦ Τρίνκυ ἔμπλεξε πάνω στὸ κατακόκκινο τσαμπὶ μὲ σταφύλια πὸν κρεμότανε στὸ κλῆμα, δίπλα του, καθὼς πῆγε νὰ τσαπίση... Τὴν τράβηξε ἀπαλά... μ’ αὐτὴ δὲν ἔμπλεξε... ξανατράβηξε δυνατότερα... μὰ ἡ τσάπα νόμιζες ὅτι εἶχε δεθῆ μὲ σίδηρο. ‘Ο Τρίνκυ θύμωσε καὶ τράβηξε μ’ ὅλη του τὴν δύναμι...μὰ τὸ κλῆμα νόμισες ὅτι εἶχε ζωὴ. Τὸν τράβηξε πρὸς τὸ μέρος του... ‘Ο Τρίνκυ ἔπεσε μὲ τὰ μούτρα πάνω στὸ κλῆμα...

— “Ἄς τὰ κομμάτια, βλαστήμησε... Πῶς... ζαλιστήκα ἔτσι ;

— Πρόσεχε, Τρίνκυ, ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ δίπλα του, θὰ μὲ... σκοτώσης! Πῶς πέφτεις ἔτσι ἀπάνω μου;

Τὰ μάτια τοῦ Τρίνκυ ἀνοίχθηκαν διάπλατα καθὼς τὸ κόκκινο φραγκοστάφυλο ἄρχισε νὰ μεταμορφώνεται... σὲ ἄνθρωπο...

— Λαστ!... Λαστ!... Ἐσύ, οὐρλιασε, γεμάτος χαρὰ ὁ Τρίνκυ... Ἐσύ-ἔδω... Παληόφιλε... Κι’ ἐγὼ πὸν νόμιζα ὅτι ὠργωνες.. χωράφια στὸ Ἄρκανσας!... Βρὲ νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! Πῶς δὲν τὸ φαντάσθηκα πῶς ἐσύ ἦσουν

αυτή ή... κληματαριά... χόχοχοχοχο!...

Κι' ό άγαθός Τρίνκυ ξαπλώθηκε άνάσκελα βαστώντας τήν κοιλιά του οκαομένος στά γέλια...

Ό Λαστιχάνθρωπος στάθηκε όλόρθος άπό πάνω του και κύτταξε μέ στοργή κι' άγάπη τόν καλό του φίλο... μετά άπλωσε τό χέρι και τόν σήκωσε...

— "Έλα, Τρίνκυ, είπε, άσε τίς σαχλαμάρες... Έτοιμάσου νά φύγουμε... Έχουμε πολλή δουλειά στό Μεξικό..."

— Μεξικό; "Όχι!.. Μανούλα μου, χοροπήδησε ό Τρίνκυ, ... Μεξικό... σάμπα .. τορτίλλας... σενιορίτες... άμάν γλέντι πού έχει νά γίνη..."

Ό Λαστιχάνθρωπος γέλασε πλατειά... μετά μαζεύτηκε σαν ένα λεπτό κατακόκκινο στεφάνι και κύλησε στην πλαγιά... για νάρθη νά σταθή μπρός σέ μιá μπλιάν πολυθρόνα... πού βρισκόταν στην βεράντα του σπιτιού του Τρίνκυ... ξεδιπλώθηκε και ξάπλωσε πλατειά επάνω της...

— "Έλα, Τρίνκυ, φώναξε στον φίλο του πού κατρακυλούσε βιαστικά προς τό σπίτι... "Έλα, έτοιμάσου νά φύγουμε... Ό Μίλς μās περιμένει μέ τό έλικόπτερο..."

— Νά πάρω τίς γραββάτες μου και έφτασα, άπήντησε λαχανιασμένος ό Τρίνκυ...

Ό Άρχηγός Πόμ

ΚΑΘΩΣ τό έλικόπτερο έφτανε στην Καλιφόρνια ό Μίλς γύρισε στον Λαστιχάνθρωπο:

— Θα σ'α πάω κατευθείαν στο Μεξικό, Λαστιχάνθρωπε; ρώτησε.

— "Όχι, Τσέσο... πάμε στο Λός "Αντζελες. Έκει θα μ'ας αφήσης... Δέν πρέπει νά μ'ας δούνε μέ τό έλικόπτερο του ΕΦ-ΜΠΙ-Α'Ι' στο Μεξικό. Στο Λός "Αντζελες θα μ'ας αφήσης...

Σέ λίγο ή πελώρια πολιτεία φάνηκε στον όρίζοντα και τό έλικόπτερο έχασε ύψος καθώς έμπαυε στα προάστειά της...

Ξαφνικά, ό Λαστιχάνθρωπος καθώς τό έλικόπτερο πετούσε πάνω από τό Σέντραλ Πάρκ πήρε τόν Τρίνκου στην άγκαλιά του...

— Γειά σου, Μίλς, φώναξε... πηδώντας στο κενό...

Οί τρίχες του Μίλς σηκώθηκαν απ' τόν τρόμο... μά συηήλθε γρήγορα καθώς είδε τόν Λαστιχάνθρωπο νά μεταμορφώνεται σέ κατακόκκινο άλεξίπτωτο και νά κατεβαίνει... άπαλά στη γη!...

ΟΠΟΥ ΑΡΧΙΖΕΙ ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ...

Τ Ο ΕΡΟΠΛΑΝΟ της «Παναμέρικαν» για τό Μέξικο Σίτυ είχε άρχισει ν' άπογειώνεται από τό άεροδρόμιο του Λός "Αντζελες, όταν στην είσοδο του άεροδρομίου ξεπρόβαλλε θυελλώδης ή κόκκινη φόρμα του Λαστιχάνθρωπου, που έσερνε πίσω του κρατώντας τον απ' τό χέρι έναν παχουλό νέο. Τόν Τρίνκου.

— Διάβολε, μουρμούρισε. Τό χάσαμε...

Μά γρήγορα άλλαξε γνώμη. "Απλωσε τ' άριστερό του χέρι, που μάκραινε... μάκραινε... ακολουθώντας την πορεία του άεροπλάνου, σαν ένα τεράστιο πλοκάμι. Σέ λίγο έφτασε την πόρτα του σκάφους και την έσπρωξε δυνατά.

Ή πόρτα έτριξε... μά υποχώρησε. Τά δάχτυλα σφίχτηκαν σαν δαγκάνες στο πρεβάζι της πόρτας και τό χέρι άρχισε τώρα νά μικραίνει προς την αντίθετη φορά, τρα-

θώντας τὸ σῶμα πρὸς τὸ ἀεροπλάνο ποῦ ἀνέβαινε κι' ἄλλας στὰ ὕψη...

Ὁ Λαστιχάνθρωπος μὲ τὴν ἄλλη παλάμη ἀπλωμένη σὰν ἓνα πελώριο δίχτυ καὶ κρατώντας σφιχτὰ μέσα τὸν Τρίνκου, βρέθηκε γιὰ λίγο μετέωρος, μεταξύ οὐρανοῦ καὶ γῆς.

Τὰ μάτια τοῦ Τρίνκου εἶχαν βγῆ ἔξω ἀπ' τὶς κόγχες τους!

— Γιὰ τὸ Θεό, Λάρρυ, τραύλισε... θὰ σκοτωθοῦμε...

Μὰ ὁ Λαστιχάνθρωπος γέλασε καὶ σαλτάρησε μέσα στοῦ ἀεροπλάνο. Ἡ συνοδὸς ἐκπληκτικῆ κυττοῦσε τὸ περίεργο ζευγάρι, ἐνῶ οἱ ἐπιβάτες εἶχαν μείνει ἀναυδοὶ ἀπ' τὴν περιεργὴ ἐπιβίβασι.

Ο ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟΣ ἀπόθεσε ἀπαλὰ τὸν Τρίνκου στοῦ πάτωμα καὶ ἀργὰ ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ ἀεροπλάνου, ρίχνοντας μιὰ ματιὰ γύρω του... Τὸ βλέμμα του — γιὰ ἓνα κλάσμα τοῦ δευτερολέπτου — σταμάτησε πάνω σὲ δυὸ τύπους ποῦ κάθονταν ἀμέριμνοι στὴ δεξιὰ πλευρὰ τῶν καθισμάτων καὶ διάβαζαν ἔφημερίδα... Δυὸ λαϊκοὶ τύποι μὲ φανταχτερὰ κουστούμια καὶ λαϊκὲς ἀμερικανικὲς γραβάτες. "Ἐνας χοντρός μὲ σθέρκο χοντρό καὶ μουστάκι κι' ὁ ἄλλος μὲ μιὰ γαμπψή μύτη καὶ σάπια δόντια, εἶχανε τὰ καπέλλα ριγμένα πίσω..

Ὁ Τρίνκου ἔσιαξε τὴ γραβάτα του καὶ πῆγε καὶ κάθισε σ' ἓνα ἄδειο διπλὸ κάθισμα, κρατώντας σφιχτὰ στὴν μασχάλη του ἓναν χαρτοφύλακα.

Ὁ Λαστιχάνθρωπος προχώρησε ἀμέσως πρὸς τὴν καμπίνα τοῦ κυβερνήτη.

— "Ἐφ—Μπὶ—" Αἴ! εἶπε στὸν πιλότο, ποῦ γύρισε περίεργος. Καὶ τοῦ ἔδειξε μιὰ μικρὴ ἀσημένια ταυτότητα.

— Ὅκέϋ, ἔκανε ἐκεῖνος. Τί τρέχει;

— Μπορῶ νὰ στείλω ἓνα μήνυμα;

— Γιατί ὄχι;

— Δῶσε, λοιπόν: Γραφεῖον 6.— Ἐντολὴ ἐλήφθη. Πᾶ-

με συνάντησι θείου και κληρονομίας. Στόπ. Φωτογραφικό ρεπορτάζ εις χείρας μας. Στόπ. Γάμος έντός ήμερών. Λουλούδια μέσω Στήβ συντόμως. Φιλιά 6 Γ.Ρ. Στόπ. ΥΠΕΡΕΠΕΙΓΟΝ.

‘Ο πιλότος έδινε τὸ σήμα στὸν ασύρματο καὶ κύτταζε λοξὰ τὸν Λαστιχάνθρωπο...

— Τελείωσες; ρώτησε...

‘Ο Λαστιχάνθρωπος ένευσε καταφατικὰ καὶ βγάζοντας τοῦ πρόσφερε τσιγάρο...

— Πάτε γιὰ φίεστα στὸ Μεξικό; ρώτησε ὁ δεύτερος πιλότος.

— Ἀπλῶς γιορτῆ; εἶπε ὁ Λαστιχάνθρωπος, γελώντας.. σωστὸ φεστιβάλ, φίλε... Ἔρχεσαι;

— Δὲν φαντάζομαι νὰ γίνῃ τίποτα μέσα στὸ ἀεροπλάνο! εἶπε ὁ πρῶτος... Γιὰ τὸ Θεό!... κι' ἔχω ἕνα ἄνωρὸ ἐπιβάτες. Ἡ ἔταιρία δὲν θὰ τῷθελε κάτι τέτοιο καὶ θὰ χάσω τὴ θέσι μου...

— Μείνε ἡσυχος, φίλε, εἶπε ὁ Λαστιχάνθρωπος. Τὸ Ἔφ—Μπί—Αἶ προσέχει γιὰ ὄλους... μὴ φοβάσαι, δὲν εἶπαμε ὅτι εἶναι τὸ γλέντι γιὰ τὸ Μεξικό;

Καὶ γυρίζοντας πῆγε καὶ κάθησε δίπλα στὸν Τρίνκου.

Ω ΣΙΤΕ ΕΤΣΙ, Λάρρυ; Λες νὰ τὸν βάλουμε στὸ χέρι αὐτῆ τῆ φορά τὸν Μάους Τολέδο;

— Χωρὶς ἄλλο, Τρίνκου... Στὸ χαρτοφύλακα ἔχουμε μιὰ σειρὰ ἀπὸ φωτογραφίες τῶν τελευταίων μεταμορφώσεων του... Σὲ κάποια θὰ τὸν... τσιμπήσουμε. Ἀλήθεια, γιὰ δῶσε μού τις νὰ τοὺς ρίξω μιὰ ματιά...

‘Ο Τρίνκου ἄνοιξε τὸν χαρτοφύλακα, καὶ ἔβγαλε ἕνα μάτσο φωτογραφίες... Ἐδῶσε τις μισὲς στὸν Λαστιχάνθρωπο καὶ τις ἄλλες ἄρχισε νὰ τις κυττάῃ αὐτός...

Ἐκείνη τῆ στιγμῆ... ἕνας ἀπὸ τοὺς τύπους ποὺ καθότανε ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὸν Τρίνκου σκούνησε τὸν διπλανό του.

— Κύττα Σάμμου! ‘Ο Τολέδο στὶς φωτογραφίες!....

Καί ξέρεις ποιός είναι αὐτός πού τις κυττάζει; Ὁ Λαστιχάνθρωπος καί ὁ βοηθός του!!

— "Ὡχ! Χαθήκαμε, ἀπάντησε ὁ ἄλλος πού ἄκουγε στό ὄνομα Σάμμου. Πρέπει νά τούς τις πάρουμε ὅπωςδήποτε, γιατί τήν ἔχει ἄσχημα ὁ Τολέδο, ἄν πᾶνε μ' αὐτὲς τις φωτογραφίες στό Μεξικό.

Ὁ Λαστιχάνθρωπος ἀφοῦ κύτταξε ὅλες τις φωτογραφίες τις ἔδωσε στόν Τρίνκου πού τις ἔχασε ξανά στόν χαρτοφύλακα, καί κλείνοντάς τον σηκώθηκε, τόν ἀκούμπησε στό κάθισμα καί ἔκατσε ἐπάνω.

— Εἶναι ἡ ἔκτη ἀπαγωγή παιδιοῦ πού κάνει ὁ Μάους Τολέδο, εἶπε ὁ Λαστιχάνθρωπος. Μὲ τὰ λεφτά πού πῆρε ἀπὸ τὰ λύτρα πῆγε στό Μεξικό ὥσπου νά ξεχαστῇ τὸ πράγμα! Πρέπει, λοιπόν, νά τὸν φέρομε πίσω, Τρίνκου, γιὰ νά πληρώσῃ κι' αὐτὸς τώρα μὲ τήν σειρά του... Ἄλλὰ θᾶναι δύσκολη δουλειά, φίλε... Αὐτὸς ὁ διαβολάνθρωπος εἶναι μαέστρος στίς μεταμφιέσεις... Γιὰ νά δοῦμε, ὅμως... Ὁ Ἄρχηγός Πύμ μου ἀπηγόρευσε νά γυρίσω πίσω χωρὶς τὸν Τολέδο... Ἄλλὰ καί ἐγὼ δὲν ἔχω τέτοιο σκοπό...

— Κύττα, ἀρχηγέ, πετάχτηκε ὁ Τρίνκου καί ὤρμησε πρὸς τὸ παράθυρο... Φτάνουμε κι' ὅλας στό Μέξικο Σίτυ... Καί κόλλησε τὴ μυτᾶρα του στό τζάμι...

Ἐκείνη ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ ὁ σύντροφος τοῦ Σάμμου ἀπλώσε τὸ χέρι καί πῆρε τὸν χαρτοφύλακα. Καί τὸν ἔχασε ἀνάμεσα σὲ μιὰ πολυσέλιδη ἐφημερίδα. Ὑστερα ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα πούρο καί τὸ ἔναψε ἡρεῖμα. Ὁ Σάμμου τούκλεισε τὸ μάτι...

Κάποια στιγμῇ ὁ Λαστιχάνθρωπος ἔρριξε μιὰ ματιά στό κάθισμα:

— Ὁ χαρτοφύλακας; βρυχήθηκε.

Ὁ Τρίνκου γύρισε ξαφνιασμένος.

— Ἐδῶ τὸν εἶχα, στό κάθισμα... Τί ἔγινε;

Ὁ Λαστιχάνθρωπος τέντωσε τὸ λαιμό του κάτω ἀπ' τὸ κάθισμα... καί σάν φίδι πού διαρκῶς μεγάλωνε χύ-

θηκε κάτω απ' όλα τὰ καθίσματα ψάχνοντας με βλέμμα άγριεμένο...

— Διάβολε... μουρμούρισε... Καπνός έγινε;

‘Ο Τρίνκυ άπορημένος κύτταξε κι' αυτός γύρω. Οί δυό γκάγκστερς άδιάφοροι και σιωπηλοί κάπνιζαν τὰ πούρα τους...

— Δεθήτε! Κατεβαίνουμε! πρόσταξε εκείνη τή στιγμή ή συνοδός...

Ο ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟΣ μαζεύτηκε και γυρίζοντας τὸ κεφάλι έρριξε μιὰ έξεταστική ματιά στους επιβάτες...

‘Ο σύντροφος του Σάμμου έσφιξε τρομαγμένος τήν έφημερίδα με τὸ χαρτοφύλακα στή μασχάλη... ‘Ο Τρίνκυ κόντευε νά κλάψη. Τὸ σαγόνι του άρχισε κιόλας νά σιγοτρέμη...

— Δέν πειράζει, Τρίνκυ, είπε ὁ Λαστιχάνθρωπος... Τις φωτογραφίες τις έχω άποτυπώσει καλά έδῶ... κι' έδειξε με τὸν δείκτη τὸν κρόταφό του...

‘Ο Τρίνκυ γέλασε ευχαριστημένος. “Εσιαξε τή γραβάτα του και βγάζοντας μιὰ τσίκλα τήν έχασε κι' άρχισε νά τήν μασσάη με... προσοχή...

ΟΠΟΥ Ο ΤΟΛΕΔΟ ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ ΓΙΑ ΔΡΑΣΙ...

Τ Ο ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ με τούς δυό γκάγκστερς φρενάρησε άπότομα μπροστά στο ξενοδοχείο «Χαθάνα»...

— ‘Εδῶ είναι, σενιόρ, είπε ὁ Μεξικανός σωφέρ. Τριάντα πέζος, παρακαλῶ!

‘Ο Σάμμου έβγαλε τὸ χέρι στήν τσέπη για νά πληρώση ενώ ένας χοντρός Μεξικάνος με «σομπρέρο» στο κεφάλι έτρεξε με ύποκλίσεις ν' άνοίξη τήν πόρτα.

— Τζό, πάρε εσύ τις βαλίτσες και κρατῶ εγώ τὸν χαρτοφύλακα, είπε ὁ Σάμμου.

‘Ο Τζό μέ τις βαλίτσες πήδηξε έξω... Καθώς ό Σάμμου άκολούθησε ό Μεξικάνος μέ μάτι άλλοίθωρο έκανε μιá βαθειά υπόκλισι... .

— Καλώς ήρθατε στό Μεξικό, άμίγκος. Τί νέα άπό τό “Εφ—Μπι—”Αϊ ;

Οί δυό «γορίλλες» μείνανε άναυδοι... Τό πούρο του Σάμμου ξέφυγε άπό τό στόμα του και του Τζό του πέσανε οί βαλίτσες...

— Μάους Τολέδο!... ξεφώνισαν... ‘Εσύ; Σατανά! Τί μεταμφίσεις είναι αύτή ; Τρομάξαμε νά ηέ γνωρίσουμε...

‘Ο Τολέδο έσκασε στά γέλια... και στρίθοντας τό παχύ ψεύτικο μουστάκι του ρώτησε:

— Τί νέα, παιδιά; Πώς πάει, μέ ξεχάσανε στις ‘Ινωμένες Πολιτείες;

— Πώς !... έκανε ό Σάμμου... Τόσο πού σου στέλνουνε τόν Λαστιχάνθρωπο...

‘Ο Τολέδο τινάχτηκε σάν νά τόν δάγκασε σκορπιός.

— ‘Ο Λαστιχάνθρωπος στό Μεξικό!... ειπε. ‘Αδύνατον!

— Κι’ αύτός και οί φωτογραφίες σου, Μάους, ειπε ό Σάμμου, και του πάσαρε τόν χαρτοφύλακα.

‘Ο Τολέδο έρριξε μιá γρήγορη ματιά στις φωτογραφίες...

— ‘Οκέϋ, μπόϋς, ειπε. Πόλεμο θέλει, θά τόν εχη!... Ποϋ είναι τώρα ;

— “Άκουσα νά λήη στόν σωφέρ νά τόν πάη στό ξενοδοχείο «Κίτρινο Ράντσο», ειπε ό Τζό. ‘Ασφαλώς εκεί θά βρίσκεται...

— Μπράβο, παιδιά!... ειπε ό Τολέδο... κάνατε όμορφη δουλειά... Πάμε νά πιούμε κάτι και νά σάς πώ για τήν υπόθεσι... “Όσο για τόν Λαστιχάνθρωπο... θά δοϋμε τί μπορεί νά... του σκαρώσουμε, κάτι γυρίζει στό μυαλό μου... κάτι πολύ όμορφο...

Ο ΤΟΛΕΔΟ προχώρησε και οι δυο γκάγκοι κατέβηκαν από τον άκρο του δρόμου με τις βολιτσές. Μπήκανε στο μπάρ του ξενοδοχείου και κάτσανε στα σκαμνιά.

— Τρία ούισκυ, είπε ο Σάμμου στον μπάρμαν και γύρισε στον Τολέδο. Λοιπόν, αρχηγέ... 'Η δουλειά τελείωσε. Τα λεφτά τάχεις σε ασφαλές μέρος; "Ακουσα ότι ενδιαφέρεται και η Μεξικανική αστυνομία. Πρέπει να προσέχουμε. "Αν την αναλάβη την υπόθεση ο Καρντόλα της Διώξεως, θά την έχουμε άσχημα...

— "Άσε τις βλακειές, Σάμμου... 'Ο Τολέδο δέν την παθαίνει εύκολα... Λαστιχάνθρωπος και Καρντόλα θά φάνε τα μούτρα τους... Ξέρω καλά τη δουλειά μου... Μόλις τα κανονίσω, παίρνουμε το παραδώκι από κεί που το έκρυψα — και νάσαι σίγουρος, τ'όχι κρύψει πολύ καλά — και φεύγουμε γι' άλλο... Τώρα διαπραγματεύομαι ένα αεροπλάνο να μ'ας μεταφέρει σε κάποια Δημοκρατία του Νότου...

'Ο Τζό κατέβασε το ποτήρι του μονορούφι...

— "Άς μ'ην ήτανε στη μέση το ΕΦ-ΜΠΙ-Α'Ι', αναστέναξε... Τι την ήθελες την απαγωγή Μάους; Δέν κάναμε καμμιά ληστεία καλύτερα, νάχουμε να κάνουμε μόνο με την τοπική αστυνομία...

— Σκάσε, μούγκρισε ο Τολέδο, και του πέταξε το ούισκυ στα μούτρα.

'Ο Τζό έβγαλε το μαντήλι του και σκουπίστηκε, μορφάζοντας.

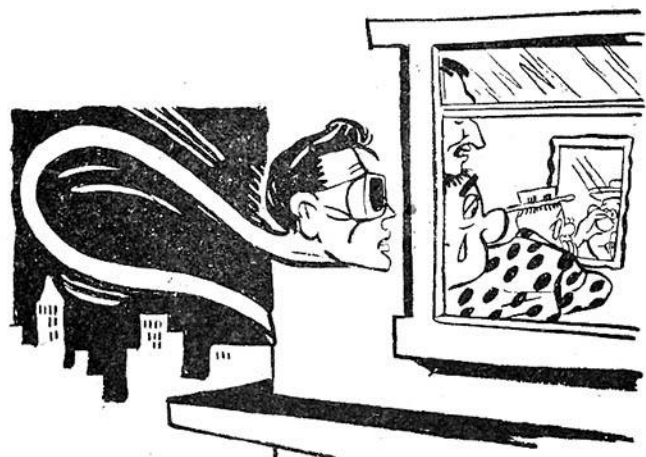
— Καλά, αρχηγέ, είπε, δέν είπα τίποτα κακό...

— Να πάψης, έκανε ο Τολέδο, εγώ διευθύνω και ξέρω τι κάνω...

— Μ'ην τον παρεξηγής, αρχηγέ, είπε ο Σάμμου. Είναι λίγο έκνευρισμένος... Στα διαβατήρια, στο Λος Άντζελες, παρά τρία να μ'ας μυριστούν...

'Ο Τολέδο χωρίς ν' απαντήσει σηκώθηκε και πήγε στο τηλέφωνο...

— 'Εσύ είσαι 'Αμεντέο; ρώτησε. 'Εδω Μάους. "Έχεις

Ο Λαστιχάνθρωπος τέντωσε τὸ λαιμὸ του σὰν
φίδι καὶ κόλλησε στὸ ἀπέναντι παράθυρο...

Τὸ 3ο βιβλίο τῆς σειρᾶς μας πὺ θὰ κυκλοφορήσῃ
τὸ ἐρχόμενο Σάββατο φέρνει ἕνα τρομερὸ μήνυμα:

ΟΙ ΑΠΕΙΡΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΡΧΟΝΤΑΙ

καὶ ἡ Ἀμερικὴ κινδυνεύει. Εὐτυχῶς πὺ ἀγρυπνᾷ ὁ

ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟΣ

καθόλου από κείνο το πλαστικό τσιμέντο; Έν τάξει... Κράτησέ μου δυο σακκιά. Θα στείλω κάποιον δικό μου να τα πάρη. Για το πετούμενο τι έγινε; Το θέλω αύριο... Σφίξανε τα πράγματα, ξέρεις... Πληρώνω όσο όσο...

"Εκλεισε το τηλέφωνο και γύρισε.

—Πάμε παιδιά, είπε. 'Ο Λαστιχάνθρωπος έχει σειρά... Του έτοιμάζω κάτι αντίξιο του Τολέδο... Θα γελάη για χρόνια όλη ή 'Αμερική.

Οί δυο κακοποιοί σκάσανε στα γέλια.

ΕΚΕΙΝΗ ακριβώς τη στιγμή ή κόκκινη θαλίτσα του Τζό με τις τέσσερις άσπρες και μαύρες γραμμές άρχισε να μεταμορφώνεται σε μιά κατακόκκινη μπίλλια του πίνγκ-πόγκ και σε λίγο κύλησε άργά με αυξανόμενη ταχύτητα στο πάτωμα του μπάρ, για να πέση στο πεζοδρόμιο... και να χαθή στη στροφή...

'Ο Τζό έκανε να πιάση τη θαλίτσα... μα έπιασε τον άέρα... 'Αφηρημένος κύτταξε γύρω του. Ξαφνικά συνηλθε.

—'Η θαλίτσα μου!... Τώρα την είχα έδω... φώναξε.

Οί δυο άλλοι κυτάξανε κι' αυτοί ένα γύρο...

— Κάποιος Βρωμομεξικάνος θα στη θούτηξε, είπε ό Τολέδο. "Έλα, μην κάνης έτσι... "Άλλη φορά να προσέχης...

'Ο Τζό κόντευε να σκάση.

—'Ο άτιμος, είπε, κι' είχα δυο κοστούμια όλοκαινούργια μέσα...

Ο ΤΡΙΝΚΥ ΠΛΗΡΩΝΕΙ ΤΗ ΝΥΦΗ...

ΠΟΙΟΣ είναι; ρώτησε ό Τρίνκυ, καθώς ό χτύπος στην πόρτα του δωματίου ξανακούστηκε. 'Εσύ είσαι Λάρρυ; Και ανακάθησε βαρυστημένα στο κρεβάτι που ήταν ξαπλωμένος.

—'Εγώ, σενιόρ, ἀκούστηκε μιὰ θραχινή φωνή. 'Ο ξενοδόχος. "Έχετε ένα τηλεγράφημα.

'Ο Τρίνκου κινήθηκε σάν βολίδα.

Καί άνοιξε τήν πόρτα γιά νά δεχτή κατακέφαλα τήν σιδερένια γροθιά τοῦ Τολέδο. Πρίν καλά - καλά πέση κάτω, ὁ Τζό μέ τόν Σάμμου τόν ἔρπαξαν ἀγκαλιὰ καί τόν τράβηξαν σ' ένα δωμάτιο στό θάθος τοῦ διαδρόμου, ἐνῶ ὁ Τολέδο ἔκλεινε τήν πόρτα τοῦ δωματίου τοῦ Τρίνκου.

Οἱ δυὸ γκάγκστερς ξαπλώσανε τόν Τρίνκου σ' ένα κρεβάτι. Σέ λίγο ἔφτασε κι' ὁ Τολέδο. "Έσκυψε πάνω ἀπό τόν Τρίνκου κι' ἄρχισε νά μελετᾷ τήν ἀναίσθητη φάτσα του γιά λίγο. Μετά πήγε στόν καθρέφτη, άνοιξε ένα κουτί μέ εἶδη μεταμφίεσεως καί ἄρχισε νά μεταμορφώμεται σέ... Τρίνκου.

Καθῶς γύρισε, οἱ δυὸ κακοποιοὶ άνοιξαν τὸ στόμα τους μιὰ πιθαμή.

—'Ο... ὁ... Τρίνκου, τραυλίσανε, ὀλόφτυστος!... Μπράβο Τολέδο!

— Βγᾶλτε του τὰ ροῦχα, φμῶστε τον καί δέστε τον γερά, διέταξε ἐκεῖνος χωρὶς νά τοὺς δώση σημασία.

Σέ λίγο, φορώντας τὰ ροῦχα καί τὸ ψαθάκι τοῦ Τρίνκου ὁ Τολέδο μπορούσε νά γελάση καί τὴ μάνα τοῦ Τρίνκου... ὅτι ἦταν ὁ γυιὸς της.

—'Εσεῖς καθήστε ἐδῶ, παιδιά. Τώρα ἀρχίζει ἡ πιὸ δύσκολη ἐπιχείρησις... Στόχος ὁ Λαστιχάνθρωπος...

Καί άνοιγοντας τήν πόρτα βγήκε στό δρόμο...

Ο ΣΕΝΙΟΡ ΑΡΤΟΥΡΟ ΜΕΝΕΖ, μπα-
κάλης στήν ὁδὸ Χουαρέζ 15 κόντεψε νά πάθη
συγκοπή... καθῶς ένα κουτί ντομάτας τῶν 5 κιλῶν κύ-
λησε ἀπ' τὸ ράφι καί περνώντας μπροστά ἀπ' τὴ μύτη
του ἦρθε καί κάθησε πάνω στόν πάγκο χωρὶς πάταγο...

— Γειά σου, Στήβ!... ἀκούστηκε μιὰ φωνή μέσα ἀπὸ
τὸ κουτί...

‘Ο Άρτουρο - Στήθ... ξεράθηκε στα γέλια.

— Λαστιχάνθρωπε, φώναξε, πανάθεμά σε με τὰ σα-
γλοαστεία σου θά μου κόψης τή χολή!...

— Έλα καημένε Στήθ. Γά... τραγικά άστεία δυναμώ-
νουν τὰ νεύρα, είπε το κατακόκκινο κουτί και άρχισε
νά μεταμορφώνεται σέ άνθρωπο....

‘Ο Στήθ Άλλυσον (τοπικός πράκτωρ του ΕΦ-ΜΠΙ-
ΑΪ· καμουφλαρισμένος κάτω από την ιδιότητα του
φτωχοπακάλη της οδού Χουαρέζ) γέλασε πλατειά.

— Άς είναι, Λάστ, είπε. Πώς άπό δώ;

— Τόν βρήκα Στήθ! Βρήκα τόν Τολέδο... Μένει στο
ξενδοχείο «Χαβάνα», αυτός και τὰ τσιράκια του... Άλ-
λά κι’ αυτός με... βρήκε. Κάποιος άπ’ τους δυό μας
πρέπει νά τή σκάση του άλλου... Πάντως, έγώ, για νά
γυρίσω στην Καλιφόρνια, πρέπει νά έχω... εισιτήριο
τόν Τολέδο... Άλλοιώς, ούτε νά με δη ό Άρχηγός Πύμ.
Του έχω έτοιμάσει λοιπόν ένα δμορφο κολπάκι. Ειδο-
ποίησε άμέσως τόν Άρχηγό Πύμ για αύριο τό άπόγευ-
μα νά έχη ένα φορτηγό στα σύνορα...

— Μείνε ήσυχος Λάστ! Τώρα κιόλας θά γίνη, είπε ό
Στήθ και προσχώρησε στη μηχανή του ταμείου. Άπλωσε
τό χέρι και φτάνοντας τό κουμπι με τόν άριθμό 5 τό έ-
στριψε άριστερά κι’ άμέσως στη θέσι του πετάχθηκε...
ένα μικρόφωνο σαν δαχτυλήθρα...

— Καλώ 6Γ... Καλώ 6Γ... άρχισε νά ψιθυρίζη ό Στήθ
πρός τό μικρόφωνο.

Ή εκείνη τή στιγμή ένα βρώμικο ροζιασμένο χέρι γλύ-
στησε άπ’ τήν πόρτα και χάιδεψε ένα ζευγάρι φτηνά
παπούτσια που κρεμόταν για πούλημα...

‘Ο Λαστιχάνθρωπος γέλασε και άπλωσε τό άριστερό
του πόδι, πού... μάκραινε, μάκραινε και έφτασε πάνω
άπ’ τό χέρι, μεταμορφωμένο σέ μαστίγιο... Για μιá στι-
γμή κροτάλισε στον άέρα και πήγε κι’ έπεσε πάνω στο
χέρι τήν ώρα που έπιασε τὰ παπούτσια... Μιά στριγγλή
θρυσιά στα Μεξικάνικα άκούστηκε και τό χέρι άποούρ-
θηκε όλοταχώς σά... σαύρα.

— Στήθ, σέ κλέβουνε... γέλασε ό Λαστιχάνθρωπος.
 'Ο Στήθ τόν κύτταξε άφηρημένα καθώς έπαιρνε τήν άπάντησι του μηνύματός του...

— 'Εν τάξει, Λάστ, είπε σέ λίγο. 'Ο 'Αρχηγός θά τά κανονίση...

'Ο Λαστιχάνθρωπος σηκώθηκε.

— 'Ωλ ράιτ, «'Αρτούρς», είπε, και άπλωσε άπότομα τό χέρι του πού θγήκε από τήν πόρτα και πήγε πέρα δυό τετράγωνα μακρυσά για νά συναντήση τόν σωφέρ ένός ταξί πού κοιμόταν, περιμένοντας άγώνι.

'Ο σωφέρ ξύπνησε εξαφνιασμένος και έβαλε μπρός... Τό χέρι του Λαστιχανθρώπου έπιασε τό βολάν και ώδήγησε τό άμάξι μπρός στο μπακάλικο... 'Ο σωφέρ, μισοπεθαμένος άπ' τό φόβο του είδε ένα κατακόκκινο άνθρωπο νά πηδάη στο ταξί...

— Ξενοδοχείο «Κίτρινο Ράντσο», πρόταξε ό Λαστιχάνθρωπος και ξάπλωσε στο κάθισμα.

ΕΝΑΣ ΑΕΤΟΣ ΣΤΑ ΚΕΡΑΜΙΔΙΑ...

Η ΚΟΡΝΙΖΑ του κάδρου μέ τόν Διάζ στο δωμάτιο του Τρίνκυ άρχισε νά παίρνη άνθρώπινο σχήμα και μιá φωνή ρωτούσε:

— Τρίνκυ, έ, Τρίνκυ, πού είσαι ; Μου αντιγράφεις τά κόλπα μου Βαρελάκια;

Μά ό Τρίνκυ δέν άπαντούσε. 'Ο Τρίνκυ δέν ήταν εκεί...

'Ο Λαστιχάνθρωπος παίρνοντας τήν πραγματική του μορφή χύθηκε σ' όλο τό δωμάτιο... Χέρια, πόδια, λαιμός, μεγαλωμένα άφάνταστα έψαχναν και ανασκάτωναν τό σύμπαν... Μά ό Τρίνκυ είχε γίνει άφαντος...

'Ο Λαστιχάνθρωπος χτύπησε τό κουδούνι. Μιá γριά Μεξικάνα καμαριέρα παρουσιάστηκε.

— Σί σενιόρ, είπε.

— 'Ο κύριος πού ήταν έδω, θγήκε; Τόν είδες;

— Νό σενιόρ. Έγώ δέν ξέρω άν ό κύριος θγήκε έξω, δέν τόν είδα...

— Καλά, εύχαριστώ, είπε ό Λαστιχάνθρωπος και χτύπησε μανιασμενος τή γροθιά του στόν τοίχο. Πήγαινε.

ΈΗ καμαριέρα έφυγε κι' ό Λάστ ξάπλωσε στό κρεβάτι.

«Τί νάγινε ό Τρίνκου; σκέφτηκε. Τί νάπαθε; Πρέπει νά μάθω. Άλλοίμονό τους, άν μου πειράξανε τόν Τρίνκου. Ούτε ή Κόλασι δέν θά μου τούς γλυτώση. Άντε Τολέδο και έμπλεξεξ άσχημα...».

Σηκώθηκε και πήρε τό τηλέφωνο.

— Έσού «Άρτουρο»; ρώτησε. Έδω Λάστ. Χάθηκε ό Τρίνκου. Δέν ξέρω! Φοβάμαι ότι είναι παλιοδουλειά του Τολέδο... Βάλε νά ψάξουν οι δικοί σου σ' όλες τις μυστικές τρύπες του Μέξικο Σίτυ. "Οχι, όχι, μήν ειδοποιήσης τόν Καρντόλα... Πρέπει νά τόν βρούμε μόνοι μας. Θά σου πώ έγώ. Αυτοί κάτι έτοιμάζουν... Γεια σου Σπήθ. Θά σε ξαναπάρω. Και κατέβασε τό άκουστικό.

Πλησίασε στό παράθυρο και κύτταξε έξω. Τό βλέμμα του ήταν άπλανές. Στο μυαλό του μία ιδέα σφυροκοπούσε άδιάκοπα σαν έμβολο μηχανής.

«Ό Τρίνκου κινδυνεύει... Ό Τρίνκου κινδυνεύει...». Ξαφνικά άπλωσε τά χέρια του στό πρεβάζι και σαν έλατήριο πετάχτηκε έξω. Μία πέμπτη αίσθησις του έλεγε ότι ό Τρίνκου ήταν εκεί κοντά. Πιάστηκε άπ' τή μαρκίζα του άντικρουνού σπιτιού και σχημάτισε μία πελωρία λεπτή γέφυρα... Στηρίχτηκε καλά εκεί και σά γάτα άφησε τά πόδια του και τινάχτηκε πάνω στα κεραμιδιά... Και γοργά άρχισε νά μεταμορφώνεται σε κεραμιθένιο στολίδι με μορφή άετου κατακόκκινου, παρόμοιο μ' αυτά που στολίζανε τή στέγη γύρω - γύρω...

Και ύστερα άρχισε νά έρευνά όλα τά παράθυρα του άπέραντου ξενοδοχείου με τά έφτά πατώματα, ένα πρòς ένα. Έκει κάποιος κοιμόταν, στό άλλο μία χτενιζόταν. Στο τρίτο ένας έβαζε τά παπούτσια του. Στο πιο κάτω κάποιος έπινε. Ένας άλλος μετρούσε τά λεφτά του.

Πιό κεί μιά γριά τηλεφωνούσε. 'Εδῶ, ἕνας μακιγιαριζόταν... Περίεργο... σά γνωστή φυσιογνωμία... μέσα ἦταν καί δυό ἄλλοι κι' ἕνας δεμένος...

'Ο Λαστιχάνθρωπος τεντώθηκε, ὁ λαιμός του ἔγινε σά φίδι καί πήγε καί κόλλησε στόν τοῖχο, ἀπέναντι στό παράθυρο... Τότε κάποιος μίλησε:

—'Ο Τρίνκου... ὁ Τρίνκου... 'Όλόφτυστος! Μπράβο Τολέδο!

'Ο Λαστιχάνθρωπος τραβήχτηκε ὀλοταχῶς.

— 'Η μάχη ἀρχίζει ψιθύρισε... καί χάθηκε στή στέγη.

ΟΠΟΥ ΜΙΑ ΒΙΤΡΙΝΑ ΠΡΟΣΓΕΙΩΝΕΤΑΙ...

Τ Ο ΜΠΑΡ «Λολίτα» ἦταν σχεδόν δίπλα στό ξενοδοχεῖο «Κίτρινο Ράντσο». Ἕνα μπάρ καθαρά μεξικάνικο, μέ πελατεία «τοῦ σχοινοῦ καί τοῦ παλουκιοῦ». Χρυσοθήρες ἀπ' τή Σιέρρα Νουόβα, ξυλοκόποι ἀπ' τά δάση τοῦ Λός Πάσος καί κάθε λογιῆς ὑπόκοσμος ἔπιναν κρασί καί ἔτρωγαν «ταρτίλλας», ἀνάμεσα ἀπό καπνοῦς καί ξεφωνητά. 'Ο μπάρμαν δέν πρόφταινε νά σερβίρη οὔϊσκυ, ἐνῶ στό θάθος, πά'νω σ' ἕνα πάγκο, ἕνας Μεξικάνος ἀξέυριστος καί μέ σομπρέρο ριγμένο πίσω στό κεφάλι ἔπαιζε κιθάρα καί τραγουδοῦσε λαϊκά μεξικάνικα τραγούδια μέ φωνή βραχινή.

'Εκεῖ μπήκε ὁ «Τρίνκου». Προχώρησε ἀνάμεσα ἀπό τά τραπέζια καί ἀκούμπησε στόν πάγκο.

—'Ἕνα διπλό οὔϊσκυ! παρήγγειλε τοῦ μπάρμαν.

Αὐτός γέμισε τὸ ποτήρι καί τοῦ τὸ ἔστειλε γλυστρώντας στόν γλιτσιασμένο πάγκο. 'Ο «Τρίνκου» τ' ἄρπαξε καί τὸ κατέβασε μονορούφι.

—'Από τά ἴδια, σενιόρ, πρόσταξε καί ἔρριξε μιὰ ἐξεταστική ματιὰ γύρω.

«Διάβολε, σκέφτηκε, τί νάγινε ὁ Λαστιχάνθρωπος. Γύρῃσα ὀλη τήν πόλι χωρίς νά τόν βρῶ... ἢ νά μέ βρῆ... Μικρὴ ἀγάπη ποῦχει στό φίλο του... 'Αλλά ἄς προσέχω, δέν ξέρει κανεὶς ἀπὸ ποῦ μπορεῖ νά φανῆ».

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ τραγουδιστὴς ἔκανε μιὰ εἰσαγωγὴ στὴν κιθάρα καὶ ἀνήγγειλε:

— Ἀμέσως τώρα θὰ σὰς παρουσιάσω τὴν μοναδικὴ χορεύτρια. Τὸ ἄστρο τοῦ Μεξικοῦ! Τὴν Μανουέλα...

Τὸ μπάρ σείστηκε ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα καὶ τὶς μεθυσμένες ζητωκραυγές.

Στὸ πάλλο, μπροστὰ στὸν κιθαρίστα, ἤλθε καὶ στάθηκε μιὰ κοπελλίτσα μελαχροινὴ, μὲ ὀλόλευκο μεξικάνικο φόρεμα κι' ἓνα κόκκινο γαρυφαλλο στὸ στήθος. Ἦταν μιὰ ἀληθινὰ ὁμορφὴ μιγάδα μὲ μαῦρα μαλλιά, πῦρινα πράσινα μάτια κι' ἓνα κορμὶ χυτὸ.

Χτύπησε ἠχηρὰ τὶς καστανιέτες καὶ καθὼς ὁ κιθαρίστας ἄρχισε, χύθηκε σ' ἓνα τρελλὸ μπολέρο...

Ο «TRINKY» τὴν κύτταξε ἀφηρημένα καὶ ὁ νοῦς του ἔτρεχε ἀλλοῦ... «Πρέπει κάτι νὰ κάνω γιὰ νὰ βρῶ τὸν Λαστιχάνθρωπο. Θὰ κάνω φασαρία, κι' ἂν εἶναι κάπου ἐδῶ θὰ θγῆ νὰ μὲ βοηθήση... Ναι, ναι ἔτσι πρέπει νὰ κάνω».

Τοὺς συλλογισμοὺς του τοὺς διέκοψε τὸ... φιλοθεάμον ἀκροατήριο, πού, φρενιασμένο, ζητοῦσε ἀπὸ τὴ χορεύτρια νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ χορὸ.

— Ὅλο... ὄλο... τρανταζόταν ὁ τόπος ἀπ' τὶς φωνές.

— Ὅλο! φώναξε κι' ὁ «Τρίнку-Τολέδο» καὶ ἀνασηκώνοντας τὸ ποτήρι του τὸ ἄδειασε στὸν διπλανό του «βακέρος», ἓνα τύπο ἄγριο, βρωμερὸ καὶ ἀξέυριστο.

Αὐτὸς γύρισε θυμωμένος καὶ ἄρπαξε τὸν «Τρίнку» ἀπὸ τὴν γραβάτα μὲ τὸ ἀριστερὸ του χέρι.

— Καράμπα, βλαστήμησε. Δὲν προσέχεις, παλιογούρουνο; Καὶ στὸ δεξί του χέρι ἀστράψε τὸ λεπίδι ἑνὸς στιλέττου...

Ὁ Τολέδο μαζεύτηκε τρομαγμένος τάχα.

— Συγγνώμη, σενιόρ, μουρμούρισε, δὲν τῶθελα, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἦταν ἔτοιμος νὰ κανονίσῃ τὸν παλληκαρὰ ἂν τυχόν ὁ Λαστιχάνθρωπος δὲν ἐμφανιζόταν.

“Ολο τὸ μπάρ ἀναστατάθηκε. Ἡ χορεύτρια στάθηκε τρομαγμένη καὶ τὸ κόκκινο γαρύφαλλο ἀπ’ τὸ στήθος της πετάχθηκε σὰ βολίδα, καὶ παίρνοντας σχῆμα γιγαντιαίας γροθιάς μπόξ ἦρθε καὶ προσγειώθηκε πάνω στὴ μούρη τοῦ βακέρος, ποὺ παραπατώντας τῆγος καὶ ξάπλωσε δέκα βήματα πίσω. Καὶ τότε ἄρχισε ἡ μάχη.

“Ολοὶ οἱ πελάτες τοῦ μπάρ ὤρμησαν πάνω στὸν «Τρίνκου» καὶ στὸν Λαστιχάνθρωπο — γιὰ αὐτὸς ἦταν ἡ γροθιά — ποὺ ἐν τῷ μεταθῦ εἶχε πάρει πάλι ἀνθρώπινο σχῆμα. Γροθιές, μαχαίρια καὶ μπουκάλα κινήθηκαν ἐναντίον του.

Μὰ ὁ Λαστιχάνθρωπος δὲν ἔχασε καιρό. “Αρπαξε τὸν «Τρίνκου» ἀπὸ τὴ μέση καὶ ἀπλώνοντας τὸ χέρι πάνω ἀπ’ τὸ πλῆθος τὸν ἄφησε ἔξω ἀπ’ τὸ μπάρ, στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο, ἐνῶ ταυτοχρόνως μὲ τὸ ἄλλο τράβηξε τὴν βιτρίνα μὲ ὄλα τὰ γυαλικά καὶ μπουκάλια καὶ τὴν ὥρα ποὺ αὐτὴ ἐρχόταν νὰ προσγειωθῇ πάνω στὰ κεφάλια τῶν παλιανθρώπων, κάνοντας τὸ κορμί του μιὰ κατακόκκινη γατούλα τινάχθηκε ἔξω, πρὶν ἡ βιτρίνα πέσῃ...

Τρίνκου

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΕΡΓΟ ΤΕΧΝΗΣ...

Φ ΤΗΝΑ ΤΗ ΓΛΥΤΩΣΑΜΕ, Λάστ, εἶπε ὁ «Τρίνκου»-Τολέδο, καθὼς μπήκανε στὸ δωμάτιό τους καὶ ἔπαισε ἐξασθενημένος σὲ μιὰ πολυθρόνα... Τί μπλέξιμο ἦταν αὐτό... Λὲς νᾶταν βαλτοὶ ἀπ’ τὸν Τολέδο;

Ὁ Λαστιχάνθρωπος δὲν μίλησε. Τέντωσε τὰ χέρια του βαρυστημένα καὶ πῆγε νὰ πέση στὸ κρεβάτι του, ἐνῶ τὸ χασμουρητὸ διαγραφόταν διάπλατο στὸ στόμα του.

— Ζέστη, Τρίнку, πολὺ ζέστη κάνει ἀπόψε, μουρμούρισε.

— Τι λὲς Λάστ, θές νὰ σοῦ φέρω ἕνα τζίν με πάγο; εἶπε ὁ Τρίнку - Τολέδο καὶ σηκώθηκε.

— Ἄν θές, Τρίнку...

Ὁ Τολέδο χαμογέλασε σαρκαστικὰ καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. "Ἄνοιξε, καὶ ρίχνοντας μιὰ ματιά στὸ Λαστιχάνθρωπο, ποῦ εἶχε γείρει ἀπ' τὴ μέσα μεριά κι' εἶχε ἀρχίσει νὰ σιγοροχαλίζη κιόλας, ἔβγαλε ἔξω. Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Λαστιχάνθρωπος σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ χωρὶς νὰ κουνήσῃ τὸ σῶμα του ἀρχισε νὰ τεντώνῃ τὸ λαιμὸ του ποῦ μάκραινε ἀπίστευτα καὶ φτάνοντας στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο σὰν ἕνα φανταστικὸ σκουληκι μετὰ τὸ κεφάλι τοῦ Λαστιχανθρώπου μπροστά ἤρθε καὶ στάθηκε στὸ παράθυρο τοῦ δωματίου ποῦ ἦταν φυλακισμένος ὁ πραγματικὸς Τρίнку, σωστὸ λουκάνικο ἀπὸ τὸ δέσιμο. Σήκωσε λίγο τὸ κεφάλι καὶ κύτταξε μέσα στὸ δωμάτιο. Καθὼς εἶδε τὸν Τρίнку ἔτσι δεμένο καὶ ἡμίγυμνο, τὰ μάτια του, κάτω ἀπ' τὶς μαγνητικὲς διόπτρες, πετάξανε φλόγες.

ΕΚΚΙΕΙΝΗ ἀκριβῶς τὴ στιγμή ἐμπῆκε στὸ δωμάτιο καὶ ὁ ψευτο - Τρίнку.

Ὁ Τζὸ μετὰ τὸν Σάμμου σηκώθηκαν ἀπάνω.

— Λοιπὸν, ἀρχηγέ, τί ἔγινε, τὸν θρήκες;

Ὁ «Τρίнку» χαμογέλασε.

— Ὁ Τολέδο ὅ,τι λέει τὸ κάνει, εἶπε. Πηγαίνετε τώρα νὰ φέρετε ἐκεῖνα τὰ δυὸ τσουβάλια μετὰ τὸ πλαστικὸ τειμέντο ἀπὸ τὸ μαγαζὶ τοῦ Ἄμεντέο, ὁδὸς Περὲζ 967. Καὶ μόλις σφυρίξω θὰ τὰ φέρετε στὸ δωμάτιο τοῦ Λαστιχανθρώπου. Θὰ τὸν κάνουμε ἕνα ὁμορφὸ ἀγάλμα καὶ θὰ τὸν πᾶμε στοὺς παλιούς τάφους τῶν "Ἰνκας νὰ

τόν στήσουμε μέ τὰ ἄλλα μνημεία... Ἀπό κεῖ θά πά-
ρουμε τὰ λεφτά ἀπό τὰ λύτρα πού ἔχω κρύψει καί θά
τό σκάσουμε μέ τὸ ἀεροπλάνο γιά τὴν Ὀνδούρα...

Ὁ λαϊμός τοῦ Λαστιχανθρώπου ἀποσύρθηκε ἀργά.
Γύρισε στό δωμάτιο ἐνῶ τὸ δεξί του χέρι εἶχε πάρει κι-
όλας στό καντράν τοῦ τηλεφώνου τὸν ἀριθμὸ τοῦ Ἀρ-
τούρο Μενάζ.

Πλησίασε στό ἀκουστικὸ καὶ εἶπε σύντομα:

— Ἐδῶ Λάστ, Στήβ. Ὁ Τρίνκου βρίσκεται στό δωμά-
τιο 67 τοῦ ξενοδοχείου «Κίτρινο Ράντσο» πακεταρισμέ-
νος. Εἰδοποίησε τὸν Ἐπιθεωρητὴ Καροντόλα τῆς Μεξι-
κανικῆς Ἀστυνομίας νὰ πάη ἐκεῖ κι' ἀμέσως μετὰ νὰ
ἔρθη στοὺς παλιούς τάφους τῶν Ἰνκας, στό Σιέρρα ἔλ
Τόρο μ' ἓνα φορτηγὸ.

Καὶ ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο.

ΟΤΑΙΝ ὁ Τρίνκου γύρισε μέ τὸ τζίν στό δι-
σκο, ὁ Λάρρυ Στόν ροχάλιζε ἤδη γιά καλὰ.

Ὁ «Τρίνκου» ἄφησε τὸ δίσκο πάνω στό κομοδίνο καὶ
βγάζοντας ἀπὸ τὴν πίσω τσέπη του ἓνα λαστιχένιο
γκλόμπ πλησίασε ἀθόρυθα πάνω ἀπὸ τὸν Λαστιχάν-
θρωπο καὶ τοῦ ἔρριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιὰ.

— Λάστ, Λάστ, ψιθύρισε. Λάστ, κοιμᾶσαι;

Μὰ ὁ λαστιχάνθρωπος δὲν ἀπάντησε. Μόνο τὸ ροχα-
λητὸ του ἐξακολουθοῦσε στό ἴδιο τέμπο.

Τότε ὁ «Τρίνκου» σήκωσε τὸ γκλόμπ καὶ τὸ κατέβασε
στό κεφάλι τοῦ Λαστιχανθρώπου. Ἐκεῖνος οὔτε κίχ δὲν
εἶπε, μόνο πού σταμάτησε τὸ ροχαλητὸ.

Ὁ «Τρίνκου» ἔχωσε τὸ γκλόμπ στὴν τσέπη καὶ ὤρμη-
σε στὴν πόρτα. Τὴν ἀνοίξε καὶ σφύριξε σιγὰ καὶ διαπε-
ραστικά.

Οἱ δυὸ «γορίλλες» τρέξανε καὶ ὑπῆκαν στό δωμάτιο
φορτωμένοι μέ τὰ δυὸ σακκιά τὸ πλαστικὸ τσιμέντο. Τὸ
ἀνοίξανε γοργὰ καὶ χουφτιάζοντας τὴν φοβερὴ πλαστι-
κὴ αὐτὴ ὕλη ἀρχίσανε νὰ σκεπάζουν μ' αὐτὴ τὸ σῶμα

του Λαστιχανθρώπου.

— Γρήγορα, πρόσταξε ο Τολέδο πετώντας τα ρούχα του Τρίνκυ και θάζοντας ξανά τα ρούχα του Μεξικάνου. Γρήγορα παιδιά...

Σε λίγο ο Λαστιχάνθρωπος ήταν ξανά... περίφημο λευκό άγαλμα, αξιοπής στηθής στην πιο όμορφη πλατεία του Μέξικο Σίτυ.

Με προσοχή ο Τζο με τον Σάμμου τον φορτώθηκαν και βγήκαν στον διάδρομο.

— Από δω, είπε ο Τολέδο. Από δω είναι η σκάλα κινδύνου, κι' έδειξε άριστερά.

ΟΠΟΥ Ο ΤΡΙΝΚΥ ΑΝΗΣΥΧΕΙ...

Ο ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ Χουάν Καρντόλα, ψηλός και εύρωστος Μεξικάνος, με λεπτό μουστάκι, άπλωσε το χέρι και πρόσφερε στον Τρίνκυ τα ρούχα του...

— Σύντομα, άμίγκο, νύσου σύντομα! 'Ο Λάστ κινδυνεύει...

'Ο Τρίνκυ έτριψε τους καρπούς του χεριού του και τύθηκε σαν άστραπή.

— 'Η γραβθάτα μου; Ποῦ είναι η γραβθάτα μου; ρώτησε.

Ποῦ να βρεθῆ ὅμως η γραβθάτα του Τρίνκυ, που είχε μείνει στα χέρια του θακέρος, στο μπάρ «Λολίτα». Κι' έτσι ο Τρίνκυ ξεκίνησε για την περιπέτεια για πρώτη φορά χωρίς γραβθάτα...

'Ο Καρντόλα γέλασε άνοιχτόκαρδα και ξεκίνησε για την είσοδο του ξενοδοχείου, όπου τους περίμενε μιά άστονομική «Μπουϊκ» κι' ένα φορτηγό της άστυνομίας γεμάτο άντρες...

Η ΑΥΓΗ ρόδιζε για καλά, όταν στο βάθος του όρίζοντα φάνηκαν οι τάφοι του Σιέρρα έλ Τόρο με τις πανάρχαιες κατακόμβες των τάφων των

Ἰνκας, καθὼς ὁ Ἐπιθεωρητὴς Καρντόλα ὠδηγοῦσε σταθερά. Σὲ λίγο ἔστριψε δεξιά καὶ τὰ δυὸ αὐτοκίνητα πῆραν τὸν χωματόδρομο πού ἔβγαине κατευθεῖαν στοὺς τάφους. Ὁ Ἐπιθεωρητὴς ἔβαλε τὴν δευτέρα καὶ τὸ βαρὺ ἀστυνομικὸ αὐτοκίνητο χύθηκε μουγκρίζοντας στὸν ἀνήφορο...

Ὁ Τρίνκου χάρειψε ἀπαλὰ τὸ αὐτόματο ποδοχε στὴ μασχάλῃ του. «Ὁ Λάστ κινδυνεύει...», τοῦ τριβέλιζε τὸ μυαλὸ μιά ζωηρὴ ἀνησυχία. Ἄραγε, θὰ νικοῦσε πάλι ὁ Νόμος; Γύρισε καὶ κύτταξε τὸν Ἐπιθεωρητὴ Καρντόλα. Τὸ σίγουρο ὕφος τοῦ ψημένου ἀστυνομικοῦ τὸν ἠούχασε καὶ χώθηκε ἡσυχασμένος στὸ κάθισμά του...

ΜΑΝΑ μου, τί εἶναι δῶ, τραύλισε ὁ Τζό, καθὼς, φορτωμένος τὸν Λαστιχάνθρωπο μέ τὸν Σάμμου, κύτταξε τίς ἀγριοπὲς μορφὰς τῶν ἀναγλύφων τῶν Ἰν-

Ἀνάθεμα, βρυχήθηκε ὁ Ἀρχηγὸς Πύμ. Ἄκουσε, καὶ σὺ, Λάστ, τί ἔγινε στὴν ἔρημο τῆς Σιέρρα Νεβάδα ; Ἄκουσε πὼς

ΟΙ ΑΠΕΙΡΑΝΘΡΩΠΟΙ ΕΡΧΟΝΤΑΙ

πὼς ὁλόκληρη ἡ Ἀμερικὴ ἀναστατώθηκε καὶ δὲν ἤρθε ἀκόμα νὰ σὲ ἰδῶ...

— Σὲ δυὸ λεπτά θὰ εἶμαι κοντά σου, εἶπε ὁ

ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟΣ

κι' ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ ἄρχισε ἡ πιὸ καταπληκτικὴ περιπέτεια, πού θ' ἀπολαύσετε στὸ 3ο βιβλίον τῆς σειρᾶς μας, πού θὰ κυκλοφορήσῃ

ΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ
Σ Α Β Β Α Τ Ο

κας πού σκεπάζανε τούς τάφους. 'Ανατριχιαστικά και άγρια σύμβολα, πού κάτω άπ' τó ημίφως τής κατακόμθης φαινόνταν πιό άγρια και πιό ανατριχιαστικά.

— Πάψε! τόν διέκοψε ó Σάμμου. Πάψε, γιατί θά τά παρατήσω και θά φύγω. Μου κόβουνε τή χολή...

— Σικασμός! διέταξε ó Τολέδο. Προχωράτε, φτάσαμε πιά.

Στρίβοντας ένα διάδρομο, τó σκοτάδι έγινε πίσσα.

Ό Τολέδο άναψε ένα πελώριο κλεφτοφάναρο.

— Έδω είναι, είπε. Βάλτε τον στον τοίχο όρθιον.

Οί δυό κακοποιοί άκούμπησαν άνακουφισμένοι τó... άγαλμα του Λαστιχανθρώπου στον τοίχο και ανέπνευσαν άνακουφισμένοι.

— Έλάτε νά βοηθήσετε! τούς πρόσταξε ó Τολέδο. Έλάτε νά τραθήξουμε αύτή τήν πλάκα. Έδω έχω τά λεφτά.

Και οί τρείς μαζί πιάνοντας τήν πλάκα τήν τράθηξαν στο πλάι. Τότε, κάτω άπ' τó φανάρι του Τολέδο μιá θαλίτσα φάνηκε μέσα στην κρύπτη...

Έκείνη τή στιγμή κάτι έτριξε.

— Τι είναι; ρώτησε τρομαγμένος ó Τζό.

Ό Σάμμου τράθηξε τó τριανταπεντάρι του.

— Πάψτε, βλάκες! μούγγρισε ó Τολέδο, κάποιος άρουραίος θάναι... Και άπλωσε τó χέρι νά πιάση τή θαλίτσα.

Τότε άκούστηκε έ.ας ανατριχιαστικός τριγμός και πάταγος, σαν κάτι νά γκρεμιζόταν.

Οί τρείς λησταί γυρίσανε τρομαγμένοι. Ό Τολέδο παράτησε τή θαλίτσα και άστραπιαία τράθηξε τó πιστόλι του. Ό Σάμμου άδειασε στο λεπτό και τίς δώδεκα σφαίρες του στο μαύρο κενό.

Ό Τολέδο πέταξε μιá δέσμη του φωτός με τó φανάρι του.

Τό άγαλμα του Λαστιχανθρώπου είχε γίνει κομμάτια κι' ό Λαστιχάνθρωπος δέν ήταν ΕΚΕΙ!...

Ο ΤΖΟ ἔξαλλος χύθηκε σάν τρελλός μέσα στοὺς δαίδαλους τῶν κατακομβῶν.

Ξαφνικά ἕνας πνιχτὸς ἦχος ἀκούστηκε κι' ἀμέσως ἕνας γδούπος σάν κάτι ζωντανὸ νὰ καταρρέη.

Ὁ Τολέδο ἔστρεψε τὸ φακὸ πρὸς τὰ κεῖ. Ὁ Σάμμου, ἀναίσθητος, ἦταν ξαπλωμένος χάμω. Ὁ Τολέδο ἀνατριχίασε.

— Λαστιχάνθρωπε! φώναξε, ποὺ εἶσαι; Βγές. Βγές νὰ παλέψης σάν ἄντρας. Βγές ἀπ' τὸ σκοτάδι. Κι' ἔσφιξε τὸ περιστροφὸ στὸ ἰδρωμένο του χέρι.

Ἐνα γέλιο ἀνατριχιαστικὸ ἀκολούθησε.

— Ὅκέϋ, Τολέδο, ἐδῶ εἶμαι.

Ὁ φακὸς τοῦ Τολέδο φώτισε τότε μιὰ ὀλοκόκκινη φόρμα ποὺ μεγάλωνε θγαίνοντας ἀπ' τὸ στόμα ἑνὸς τοτέμ.

Τὸ πιστόλι τοῦ Τολέδο ξέρασε ἀπανωτὲς σφαῖρες. Μιὰ ἀτσαλένια γροθιά κάτω ἀπ' τὸ σαγόνι ἦρθε νὰ κἀνὴ τὰ δόντια τοῦ Τολέδο νὰ τρίξουν. Ταυτόχρονα ἄλλη μιὰ σάν καταπέλτης τοῦ τσάκισε τὸ λαϊμὸ. Ἐνα χέρι τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὰ πέτα καὶ τὸν σήκωσε στὰ οὐράνια. Ὁ Τολέδο ξαναपुरοβόλησε, ὡς ποὺ ἀκούστηκε ἕνα κλίκ. Οἱ σφαῖρες εἶχαν τελειώσει. Ἡ γροθιά ξανάπεσε στὸ λαϊμὸ τοῦ Τολέδο, ποὺ ἄρχισε νὰ χἀνὴ τὶς αἰσθήσεις του.

— Ἐλεος, ἔλεος! Λάστ, ἔλ.... τραύλισε κι' ἔμεινε ἀναίσθητος. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ φωνές καὶ τρεχάματα ἀντήχησαν στὶς κατακόμβες.

— ΛΑΣΤ! ΛΑΣΤ!... ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Τρίνκου. ΛΑΙΣΠ, ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ;

— Ἐδῶ παιδιὰ, ἀριστερά, φώναξε ὁ Λαστιχάνθρωπος.

Ἡ κατακόμβη πλημμύρισε φῶς ἀπ' τὰ δυνατὰ φανάρια τῶν ἀνδρῶν τοῦ Καρντόλα.

ΟΠΟΥ ΒΓΑΙΝΕΙ ΕΝΑΣ ΜΗΝΑΣ... ΑΔΕΙΑ...

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ Πύμ έφτυσε τήν τσίκλα του, καθώς τὸ φορτηγὸ τῆς Μεξικανικῆς Ἀστυνομίας πλησίαζε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ ΕΦ—ΜΠΙ—Α·Ι· στὰ σύνορα.

Ἡ «Μπουϊκ» ποὺ ἀκολουθοῦσε μὲ τὰ σήματα τῆς Μεξικανικῆς Ἀστυνομίας διπλάρωσε τὴν «Σεβρολέι» τοῦ Πύμ.

Ὁ Καρντόλα πετάχτηκε ἔξω.

— Ἀλλὸ ἀμίγκος, εἶπε καὶ ἀπλώσε τὸ χέρι στὸν Πύμ.

— Ἀμίγκος ! εἶπε ὁ Καρντόλα, σοῦ παραδίδω τὸν Μάους Τολέδο καὶ τὰ μικρά του, κι' ἔδειξε τὸ φορτηγὸ. Ἐκεῖνη τῆ στιγμή ὁ Τρίνκου εὐκίνητος καὶ ζωηρὸς πήδηξε ἀπ' τὸ φορτηγὸ.

— Ἀλλό, ἀρχηγέ! φώναξε, σοῦ φέραμε τὰ λαυράκια.

— Ποῦ εἶναι ὁ Λάστ; ρώτησε ὁ Πύμ, ἐνῶ οἱ ἀστυνομικοὶ του μεταφέρανε τὸν ἀναίσθητο Τολέδο εἰς τὸ δικὸ τους φορτηγὸ.

— Ἐδῶ, ἀρχηγέ! ἀκούστηκε μιὰ φωνή, ἐνῶ τὸ πιθηκάκι τοῦ πάλ - μπρίζ κουνιότανε πιὸ τρελλά.

— Ἐλα, Λάστ, ἄσε τ' ἀστεῖα. Ποῦ εἶσαι;

Τὸ πιθηκάκι κουνήθηκε λίγο ἀκόμη κι' ὕστερα ἔπεσε στὸ κάθισμα δίπλα στὸν ὀδηγὸ, ποὺ τὸ κύτταζε μὲ γουρλωμένα μάτια καθὼς ἄρχισε νὰ μεταμορφώνεται σὲ σωστὸ ἄνθρωπο...

— Ἐδῶ, ἀρχηγέ!

Ὁ Πύμ γύρισε χαρούμενος, ἐνῶ ὁ Καρντόλα μὲ τὸν Τρίνκου εἶχανε σκάσει στὰ γέλια.

Ὁ Λαστιχάνθρωπος κατέβηκε ἀπαλὰ ἀπ' τ' αὐτοκίνητο καὶ πλησίασε ἀπλώνοντας τὸ χέρι στὸν Πύμ.

— Μπράβο, Λάστ. Τὰ κατάφερες περίφημα. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν τὸ περίμενα. Καὶ τὸν Τολέδο καὶ τὰ λεφτά. Θὰ ζητήσω ἀπ' τὸ Ἀρχηγεῖο νὰ σοῦ δώσουν ἕνα μῆνα ἀδεια.

— Ἀλήθεια, ἀρχηγέ; Οὐρααααα!

Καὶ μπροστὰ στὸν Πύμ μιὰ μικρὴ κόκκινη λαστιχένια μπαλλίτσα ἄρχισε νὰ χοροπηδᾷ χαρούμενα...

Ἀπόδοσις Γ. ΒΗΛΑΡΑ

«...ΟΤΑΝ Η ΓΗ ΚΙΝΔΥΝΕΥΗ ΓΙΑΤΙ

Οί άπειράνθρωποι Έρχονται...

ΚΑΙ ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΤΟΥΣ ΣΤΑ-
ΜΑΤΗΣΗ, ΤΟΤΕ Ο

ΛΑΣΤΙΧΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΠΑΙΝΕΙ ΣΕ ΔΡΑΣΗ ΚΑΙ Η ΜΑΧΗ ΑΡΧΙΖΕΙ...»

ΑΥΤΗ ΤΗ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ
ΤΟΥ ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΟΥ ΗΡΩΑ ΘΑ ΔΙΑΒΑΣΕΤΕ
ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟ 3.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΤΥΦΩΝ»
ΓΡΗΓ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ
ΙΑΣΟΝΟΣ 41 — ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΗ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΣΑΒΒΑΤΟ
ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΜΑΣ